

אך, ובגביה אפילו בשני עניינים, אך כאן ובכאן – בין בתורה ובunning אחד ובין בנביא (בשני עניינים) החיתור הוא רק בכדי שלא יפסוק מטורגן.

ברייתא נוספת בענין היתור הדילוג בנביא: **תניא** אמר, אין טרלן טביה לגביה – מספר בספר, בגין מיחושו לשופטים, מושם שיש בה כלול הדעת יותר מודאי. **ובגביה של שניים עדר** – בספר תרי עשר שהוא כולל של שניים עשר ספרי נביאים כתנים, טרלן אף מביא לבניה, משום שהם נחשבים בספר אחד. **וככלך שלא ירלן למפרע טפוף הפסך לעדר תחולתו.**

ולתרוגם, אם כן, שפה ברורה – המפטיר בנביא (בשני עניינים) חכמים שהוא פורס על שטע, והוא גם עוצר לפני התייבה להיות שליח ציבור להוציא את הציבור בקדושה, והוא גם נשוא את בפיו אם הוא כהן. **ואם המפטיר בנביא קהן קפן**, שאינו יכול לעשות את כל הדברים הללו, אבל או רבו עוברין על זו – עמדורים לעשית דברים אלו בשבייל.

קפן קורא בטורה – יכול לעלות לתורה ולקרות, וכל שכן שהוא רשאי להיות המפטיר. אבל אין פורס על שטע, ואין עוצר לפני התייבה, לפחות לאו אין יכול להוציא את הרבנים ידי חותמתם, וכך אין נשוא מהוויב בדברים אלו או אין יכול להוציא את הרבנים. **וכן אין נשוא את בפיו אם הוא כהן**, שאין זה כבוד הציבור להיות כפופים לרבתה קפן.

פוך – אדם שהוא קורא וכברעו נראים, פורס את שטע, בין שהוא מוחיב בדבר יכול הוא להוציא אחרים, ומטרגם. אבל אין קורא בטורה, שאין זה כבוד התורה, אין עוצר לפני התייבה, ואין נשוא את בפיו, שיש בו גנאי לציבור. סופא – שאינו רואה, פורס את שטע, ומתרגם. רבינו יהודה אומר, כל שלא ראה פיאותיו אינו פורס על שטע, שכן שמעולם לא נהנה מהמאורות אינו יכול לברך עליהם.

גמרא

המשנה פתחה בהלכה שאן למוחות משלשה פסוקים בתורה, מבארת הגמרא: **תני שלשה פסוקין**, בוגר ט' תיקונים חכמים. אפר רב אפי, בוגר תורה נבאים וכתובים. שני במשנה ולא יקרה לטרוגן יוטר פסוק אכח, ובגביה שלשה פסוקים, ואם קו טרלן שלש פרשיות, קורא אחד אחת. הגמרא נותנת דוגמא לשלשה פסוקים רצופים שהם שלשה עניינים: **בגון ישעה בגודה**, כי בה אפר ה' חם גטפרעם ולא בכבוף תגאלל. כי בה אפר ה' אלילים טבושים לך עשי באנשך לנור שם ואשר באפס עשקי. עיטה מה ל' פה נאם ה' כי לך עמי חם משלilo ייחילו נאם ה' ותמיד כל החיים שמוי בונאי.

שני במשנה טרלן בגביה ואין טרלן בתורה. משנה הגמרא: ורטינקי – יש להקשות סתירה למוחה זו ממשנה אחרת. שני בזימנא (טה) שהכחן גודל קורא ביום הכיפורים את סדר עברות היום שבפרשת 'אחורי מות' (ויקרא טז) ואחר כך קורא את מצוות הימים שבפרשת 'אך בעשור' (שם כב מלבד). וכך מדרלן הכחן גודל על הפסוקים שבין שתי הפרשיות, ומשנתינו אסורה לעשות כן. מהרצת הגמרא: אפר אבוי, לא קשיא, באן – במשנתינו האוסרת לדוג בתרורה, מדובר בדילוג למקם רחוק שהוא בכדי שיפסוק – שיסים] תטורגן לתרגם הפסוק הקודם באמצעות הגליל, יצטרך הציבור להמתין בשתקה. ובאן – דילוג הכחן גודל ביום הכיפורים, והוא בכדי שלא יפסוק תטורגן באמצעות הגליל, שפרשת 'אחרי מות' ופרשת 'אך בעשור' (שבפרשת אמור) סמכות זו לזה ועד שיגמור לתרגם את הפסוק האחרון מפרשת 'אחרי מות', יגמור הכחן לגול את הספר 'אך בעשור', ואין מטריח את הציבור להמתין.

דווחה הגמרא: כיצד אתה אומר שמותר לדוג בתורה בכדי שלא יפסוק המתורגמן, והוא אלה קתני במשנתינו טרלן בגביה ואין טרלן בתורה, ועוד בפה הוא קרלן בנביא, אך בכדי שלא יפסוק תטורגן, ומכיון שהחכירה המשנה שיועור זה רך לנבי היתר הדילוג בנביא, טבלל – ממשמע בטורה כל ובליל לא, ואפילו לפרש שמה ששי בה בכדי שלא יפסוק המתורגמן אסור לדוג. ושוב קשה איך יילג הכחן גודול ביום הכיפורים. הגמרא מקבלת את הרוחה ומהרצת תירוץ אחר: **אלא אפר אבוי, לא קשיא, באן** – דילוג הכחן גודל ביום הכיפורים היה מפרשה לפשרה שתיהם עוסקות בענין אחד (זום הכיפורים), ואין בכדי בלבול לשומעים. ובאן – במשנתינו האוסרת לדוג בתורה אפילו לפשרה סמכה, מדובר בפרשיות העסקות בשמי עניינות, ותבלבל דעת השומעים. הגמרא מביאה סיווג לתירוץ זה מביריתא: **וחתניא** – וכר גם למדנו בבריתא, טרלן בתורה בעניין

אך ובין בנביא (בשני עניינים) החיתור הוא רק בכדי שלא יפסוק מטורגן.

בריתא נוספת בענין היתור הדילוג בנביא: **תניא** אמר, אין טרלן טביה – מספר בספר, בגין מיחושו לשופטים, מושם שיש בה כלול הדעת יותר מודאי. **ובגביה של שניים עדר** – בספר תרי עשר שהוא כולל של שניים עשר ספרי נביאים כתנים, טרלן אף מביא לבניה, משום שהם נחשבים בספר אחד. **וככלך שלא ירלן למפרע טפוף הפסך לעדר תחולתו.**

משנה

הפטפור בגביה – מי שריגל להפטיר בנביא, תיקנו חכמים שהוא פורס על שטע, והוא גם עוצר לפני התייבה להיות שליח ציבור להוציא את הציבור בקדושה, והוא גם נשוא את בפיו אם הוא כהן. **ואם המפטיר בנביא קהן קפן**, שאינו יכול לעשות את כל הדברים הללו, אבל או רבו עוברין על זו – עמדורים לעשית דברים אלו בשבייל.

קפן קורא בטורה – יכול לעלות לתורה ולקרות, וכל שכן שהוא רשאי להיות המפטיר. אבל אין פורס על שטע, ואין עוצר לפני התייבה, לפחות לאו אין יכול להוציא את הרבנים ידי חותמתם, וכך אין נשוא מהוויב בדברים אלו או אין יכול להוציא את הרבנים. **וכן אין נשוא את בפיו אם הוא כהן**, שאין זה כבוד הציבור להיות כפופים לרבתה קפן.

פוך – אדם שהוא קורא וכברעו נראים, פורס את שטע, בין שהוא מוחיב בדבר יכול הוא להוציא אחרים, ומטרגם. אבל אין קורא בטורה, שאין זה כבוד התורה, אין עוצר לפני התייבה, ואין נשוא את בפיו, שיש בו גנאי לציבור. סופא – שאינו רואה, פורס את שטע, ומתרגם. רבינו יהודה אומר, כל שלא ראה פיאותיו אינו יכול לברך עליהם.

גמרא

שואלת הגמרא: **בא טעמא תיקנו שומנתpurior בתורה זוכה בפרשיה על שמע ולבור לפניו התייבה ונשיאת כפים**. משיבה הגמרא: **רב פפא אפר, קשות קבוע – בין שהוא מתחפיש ומסכים לדבר שאינו לבבורה, תיקנו לו דברים כדי לכבדו. רפה בר שטי אפר, קשות קבוע – ואחריו מות' – ובדרכם. רבינו יהודה אומר, כל שלא ראה פיאותיו אינו יכול לברך עליהם**.

תיקנו שומנתpurior גם יבורר לפניו התייבה ואתה תפtier בנביא, מבררת הגמרא: **טאי בינויה – מהו ההבדל למשעה בין הטעמיים. איבא בינויה רצבר ביחס – במקומות שהעובד לפניו התייבה אינו נועל שכיר, שחשש מרובה אין כאן, אך עידין שיר טעםו של רב פפא, משום בבור.**

הגמרא מבקשת על רביה בר שניי ממשנתינו הנקן, **ואם תהה המפטיר בנביא קפן, אבל או רבו עוברין על זו**. **ואין אפרת שוחטם שתיקנו למפטיר את כל אלו הוא קשות קבוע, קפן בר נצחי הוא – וכי כן יבוא לריב עם הגודלים, ומאותר שאין לחושש לכך מדורע תיקנו שאבוי עבר על ידו. משיבה הגמרא:** **אלא טאי – מה לדעתך הטעם, קשות קבוע, הרי גם עליך יקשה וכו' קפן בר קבוע הוא, הרי אין מרגיש בביומו, אלא על ברוך עריכים לומר שתיקנו שאבוי או רבו עוברים על ידו משום דאי'א בבוד אבוי ובוד רבו, שם מותבים כשהוא מפטיר בנביא,**

ובנבייה שלשה – העשויו אין לנו מזכיר למתורוגן אפלו בגבאי אלא פסוק אחד, שלא יבא לטשטוח. רק בתחילת ההפורה אנו מזכיר שלשה למתורוגן, להודיע כי כן הודיע, اي לא דוחשין שיטעה. **ואם** וזה שלושון של שלוש פרשיות קורין אשר אחד – קשיא על מה שאנו מתרגם יאמר קורין ירושלמי (זה השם (ז) והש שם שלשה פסוקים עד בעת הדיא, ומזכיר אותן למתורוגן שלשות ביהודה, ואף על פי שיש פרשה בסוף שער פסוקים. והוא שאנו מתרגם הפטורת של סכח ועטרת טפי משאור יום טוב – לפי שון מדברות בסת הרים, כדי לפרש הנש, וכן במנון תורה כדי לפרש הנש.

אבל אינו פרש על שמע – ואפלו לגבי יהודת דמגשיה לה מניגלה לעיל (ט-ב) – הכא מורה שלא יוציאו וחורים ידי חותם בדבר שברוחשת. משום דברך נאכלה תיר רבנן, כדרישתיה לעל לרבען ורביה יהודת. אבל במניגלה יש להקל, לפי שטף ונשימים הוא בספק דילחוהו לחומרה לפיקר עשו רבי יהודה בגדול. **POCHACH** ערום ווירף פירש הקונטורוס מתרגםין שרטלאי וՓה, לתיאר, ודוח הזאת תרגום של ערום. וכן פירש רב אלפס רופר וזה אומו שלבש בגדים קורין, ובכי מי מושמע פרק קומו ומטבב בגדה.

ואנו שעבρ לפני התיבה — קשׁת מאי אירידא
 23 קטע אפיול גודל נמי אינו שעבρ לפני
 24 התיבה אלא אם כן תIALIZED וקען, ברותניא סוף פרק
 25 קמוא דוחולין (כרב, ושות); תIALIZED וקוּן — ראי
 26 לעשות שליח צבורה, ולידך לפני התיבה, אבל
 27 בענין אחר לאו ורש לומרה החותם מורי בתקנית
 28 צבורה, בדורון בתעניית (ףך טו). דאן מוריין לפני
 29 התיבה אלא זקן וויגל (ומי שתIALIZED וקוּן)ומי
 30 שטפלו מושבה. ואו רקיוני הרם גבי תIALIZED וקען
 31 ראיו לעשות שליח ציבור — ודיינו להזחית שליח
 32 יסבור בקביעות, אבל באקראי בעלמא — יבל
 33 לדירות מההביא שתי שערות. ולא כמו שפירש
 34 רשי שם, דפרק דמייר לתקנית שופר ולהמנות
 35 פרנס על הגיבור והלהקתו ולנדות. **ואין** נשא
 36 בפז. ממשמעו הוא אם הביא שתי שערות — ישא
 37 בפז. וקשה והוא סוף פרק קמוא דוחולין (כרב,
 38 ושות) אמר דאן נשא את בפי עד שתIALIZED וקען
 39 ועוד קשׁת דמשמען סוף פרק לילוב הגוּלוי (סוכה
 40 מבא), קען הודיעו לישא את בפי חותלן לו
 41 חרומה בגיןך, ואפיקי קען ממשו ריש לומרה; והוזיא
 42 דילולב הגוּלוי מורי עם סחנות גודלים, ולפמוד
 43 ולהתנקן. וזה דפסלין הבא קען — מירי בשאנ
 44 גודליך עמו. והוזיא דוחולין דבעי מולי זקן — מירי
 45 ליישא בפי תדריך בקביעות, אבל באקראי בעלמא
 46 יבל זוא לשאי בכפי אף על פ' שא תIALIZED
 47 —

זקנו כדי לאחזרוק נפשיה בכוון. **ט'** שלא ראה עי אירוי הכא בסומנו – אפייל ראה מאורה ונסתם – היטו מן התורה, אבל מודרבן מיתה וחי. ואפייל השווים גרטמן, אפייל מונתן שאינן אלא מודרבן, אפייל גנפרור אוזן מכל מצות עשה שהווים גרטמא – אפאך על גב דפרישתי לעיל דקמן דעתית חיה מודרבן ג' שיש בו תרוי מודרבן יציאו שפיר האחרים, דיבין

ובנבייא שלשה – תעבשו אין און
יבא לטעתו. רק בתחלתו
הדיין, אי לא דוחישין שיטעה. **ויאתמו**
קשה על מה שאנו מותרגמן "זיאתמו"

וְשֶׁלַשׁ פָּרְשִׁיוֹת, קָרְרֵין אֲצַנְןָ מְדֻלְגָן בְּתוֹרָה. וְעַד שְׁלֹא יִפְסֹק תְּפִיחוֹתָנוּ. בְּכָנְגָר מַי? אָמַר רְבִّ אַסְיִי: וְיַלְאָ יִקְרָא לְפָטוֹרְגָּבָן שְׁלֹשָׁ פָּסּוֹקִים, וְאַם קָרְרֵין אֲחֵר אֲחֵר. בְּנָנוּ: חַמֵּס, "כִּי כֵּה אָמַר ה' אֲשֶׁר", וְעַתָּה מִזֶּה לֵא וְאַזְן מְדֻלְגָן בְּתוֹרָה. וְאַזְבָּנָה, "וְאַזְבָּנָה". וְהָא קָא עָאָ: בָּאָן בְּכַדּ שִׁיפָּסּוֹק יִפְסֹוק תְּפִיחוֹתָנוּ, וְהָא אֲצַנְןָ מְדֻלְגָן בְּתוֹרָה. וְעַד שְׁלֹא יִפְסֹוק תְּפִיחוֹתָנוּ. אֲזַנְןָ אַלְאָ אָמַר אַבְיִי: לֹא בְּשִׁתְיַ עֲנֵנִיתָ. וְהָתְנִיא: בְּכָנְכְיָא בְּשִׁנְיַ עֲנֵנִין, בָּאָן תְּחִרְגָּבָן. תְּנָא אַיְדָךְ: אָזְן שְׁלֹשִׁים עָשָׂר מְדֻלְגָן, שְׁפָר לְתְחִילָתוֹ. מְשֻׁנָּה לְשֶׁמֶן וְהָא עֹבֵר לְפִנֵּי יוֹם. וְאַם הַיָּה קְפָן, אַבְיִזְרָה בְּתוֹרָה וּמְתַרְגָּם, אַעֲטֵינוּ עֹבֵר לְפִנֵּי הַפִּיהָ פְּרוּסָה אֶת שְׁמַעַן וּמְתַרְגָּם, וְעַתָּה עֹבֵר לְפִנֵּי הַמִּבְתָּה, פְּרוּסָה אֶת שְׁמַעַן וּמְתַרְגָּם. אֲזַה בְּאוֹרּוֹת מִפְּנֵי, אַעֲטֵנוּ טַעַמָּא? רְבִּ פְּפָא אָמַר: אֲזַה אַיְאָ בְּגִינִּיתָוּ דָעֵבֶד מִשּׁוּם נְצִיִּי - קְפָן בֶּרֶג בְּכֹד אַבְיִזְרָה וּכְבֹוד רְבָג;

שם); סומו פטור מכל המנומות. ואם
יר שיפר בסומו, הוא דפטורין והם ס-
ל. רלא רמי לשדים ופטוריים ממנומות
קן חז אחורנו הנס - חותם ודייטו טעמו
אלא מודרבנן - אם כן זיא החשוב כב-
דר רבנן - פריטת שמען, אפילו הבי,

ונבניה שלשה – אם ירצה, ולא איבכתן זו אם יטעה, דלא נפקא מיניה הוראות, ואם הוא שלשתן כי – בוגמראו מופרש הדיכא משבחת לה רצופין. טולני ונבניא – מופרש לפרשנות, ואין טולני בתורה – שההשומע את הקופץ ממוקם למקום אין לו מושב לשמעו. ועד כה הוא טולני – בנבניה, שלא יטפוך החותגנן – שלא ידלג ממוקם שזו קורא אלא כדי שיוכל לנצל את הספר

יבנְבִיא שָׁלֹשָׁה. קַי שְׁלֹשָׁה.
 אחד אחר. מְרֻלְגָן בְּנֵבִיא?
 בְּפֹה הָוּ מְרֻלְגָן? עַד קְ

נְמֶרֶא קַי שְׁלֹשָׁה פָּסּוֹק
 בְּגִנְגָר תּוֹרָה בְּנֵבִיאים וּכְתָבִים
 יוֹתֵר כְּפָסּוֹק אַחֲרָה, וּכְבָרָה
 קַו שְׁלֹשָׁתָן שְׁלֹשׁ פָּרְשָׁעָה
 אַלְלָהִים מְצֻרָּם יְרַד עַפְרָה
 פָּה נָאָם הָ/. מְרֻלְגָן בְּגִנְגָר
 וּמְבִינְהָה: קַוְאָ אַחֲרָי מְנוּזָה
 מְרֻלְגָן! אַפְרָ אַפְרָי: לָא
 הַמְּתוּרָגְפָּן, וְקַאן בְּכָרִי עַ
 עַלְהָ קַתְנִי מְרֻלְגָן בְּגִנְגָר
 בְּפֹה הָוּ מְרֻלְגָן? עַד קְ
 מְכָלָל דְּבָתָרָה בְּלָל בְּלָל
 קְשָׁיאָ: בְּגִנְגָר אַחֲרָה,
 מְרֻלְגָן בְּתּוֹרָה בְּגִנְגָר אַחֲרָה
 וְקַאן, בְּכָרִי שְׁלָא יְפָסּוֹק
 מְרֻלְגָן מְבִיאָ לְגִנְגָיא; בְּ
 יְבָלְבָד שְׁלָא דְּלָג מְסֻפָּר
 הַפְּפָטָר בְּגִנְגָיא הָוּ פְּזִינְה
 תְּתִיכָה וְהָוּ נְשָׁא אַחֲרָה
 או רַבּו עֲוָרִים עַל יְדוֹ.
 אַבְלָ אַינוֹ פָּרָס עַל שְׁמָךְ
 וְאַנוֹ נְשָׁא אַתְּ בְּפִיו. פָּזָן
 אַבְלָ אַינוֹ קַוְאָ בְּתּוֹרָה
 וְאַנוֹ נְשָׁא אַתְּ בְּפִיו. סְוִיכָן
 רַבִּי יְהוָה אַפְרָ: בְּלָל שְׁלָא

ולקורת במקום הדרילוג קדם לשיגור התהווגן
 תרגום המקרה שידרג וה משומש שאכן כבב
 עבר לעמדות שם בשתיתקת **נְמֶרֶא** קַוְאָ —
 בין גודל אחורי בויתם הכהנים. משנה
 הד בא במסכת יומה, זעיר עבשורי לחודשי. ריש
 בגין דילוג, רשותה זעיר בעשורי לחושך השבעה
 בפרשיות אמרור אל הכהנים. בגין כבב של אל
 פסוק הפטוריגן — והוא כבב של אל פסוק
 הא, שהרי סמוכין הן, והוא קתני — גרטקין,
 ולא גרטקין עליה. בגין אחד — שעשינו מדברין
 בדבר אחד, ואין בגין טירוף והעת. הלך, כי
 לא מפסיק הוגרמן — מודלים, שהרי שעשינו בענין
 יום הכהנים מדברים. ומתניתן רותני כל לא
 — בשני עניינים, בגין מפרשיות נגעים לפשרה
 ובן, והתגיא — בינוותה. אין פרלען פנבייא
 לבבא — שיש בגין טירוף יותר מודאי מסוף
 חסרף להחולתו — לטפרט **מְשָׁנָה** הפטער
 בגבאי — מושגלו להפטער בגבאי, רקון החביבים
 שידיא פרוס את שמען. הוא עיר לפשי התייבה
 — להוציא את העבר בקדושה שבhaftלה על
 ידו — בשכילה, בגין אינו פורט על שען —
 לפי שההוא בא להוציא ריבים ידי החובבן. ובין
 שאינו מהוחר בברבר — אינו מוציא אחרים ידי
 החובבן, ואינו נשוא את בפיו — אם כן הוא,
 שאין כבב של צבור להוציא בפנק לרוכבון,
 פוחח — במסכת סופרים מפרש: כל שבעה
 עראין. "ערום וְזַקֵּן" מותרגם: עריטלי ופוחח
 (ישעה ב'). פורט את שען — והוא מהוחר
 בברכת. אבל אינו קורא בתורה — משומש כבב
 תורה. וכן לפמי התייבה, וכן בנשיאות בפס —
 גנאי הוא לנצח. **נְמֶרֶא** משומש כבב —
 להעדר לפמי התייבה, והאל ומנזיא עטמו
 לדבר שאינו בכבה, תיקש לו זו לבבד. משומש
 אינשויי — הדבר בא לידי מחלוקת: אינו מופער
 אתה העבר לפמי התייבה. אך עבד בחכם
 — הבא לעבר לפמי התייבה אינו נטל שפה.
 רהכא

30 פָּרָס אֶל שְׁעִיר. גָּמָר
31 מִשּׁוּם קְבּוֹד. רַבָּה בֶּר שֵׁימִי אָפָר: מִשּׁוּם קְרָאָתִי לְאַינְגְּזִי. מַאוּ בְּ
32 בְּחֻקָּם. תְּנַעַן: וְאֵם דָּרָה קְפָּנִים אֲבִיו אוּ רַבָּו עֲבוּרָם אֶל דָּרוֹן. אֵי אַפְּמָ
33 נְצֹוִי הוּא? אַלְאָ מַאוּ? מִשּׁוּם קְבּוֹד? קְפָּנִים בֶּר קְבּוֹד הוּא? אַלְאָ

מוארות לא יפרוט על שמען – קשה וזה רבי יהודה והוא פרק "חוותבל" (בבא קמא כ)
נמי ומופרש בירושלמי, ר' מאיר בסוגנו ממש, אלא מייד שחוזה בבית האפל. תעוד יש למורה
סתמא מושナル – מכל מקום חיזוב הוא מודרבנן, שליא זיאו כנבר, ולא יהוא נהוג בו דת יהודה
שהרי בדור חנוכה ובדור עשות ובמקרא מגילה דלא הוו אלא מודרבנן לא מודיבי אלל
מכל מקום עדין של חזון מנוח רבתות. אבל סוגנו אם בענור אווזו מכל מנוח, אבל מאונע ש
שהוזה קפָן ופריטה שמען דלא הוו אלא מודרבנן אין יכול להזכיר אחרים גדרלים, דיליכא און

בשנתה

נהוג להזכיר את העניין של כפר ח'ב"ד, כאמור כמה פעמים שמדובר באותו העניינים של פנימיות התורה, תורה החסידות, ובמיוחד גם העניינים של נגלה דתורה, באופן דמוסיפ וחולך ואור.

חיה לרבי שבעון בר רבוי, אלטלי אתה לוי – אילו היהת לו, אפסול אתה פון הרוכן – הייתה פסול מלשין בגין המקדש על הרוכן, פשות רצבי קלד – שקולך עברה. איתה רבי שמעון ואמר לך לאבוקה – לאביו ורבינו את מה שאמור לו רבי חייא, אמר לך רבי שמעון, ול איקא ליה – לך אמרתו לו לרבי חייא, אתה קורא אותן חיות כמו הדיא, ובשאלה פגיעה בקריאתך אצל הפסוק (ישעיה ח) 'חביבתי לך', האם לא נטאנת טהרתו וטנחת, כי נשמע באומר והכיתוי גו'. אפר רב החגנא, ובלונ – מי שעוני וולגוט דמעות, לא יישא את בפוי ליפר מושתכלים בו. מקשה הגמורא: וקא הוהו – והרי אותו כהן ובלגן דתוחה בשקבותיה ריבב החגנא – שהיה דר בשכונתו של רב החגנא, ונתקה פריס ניריה – והיה נשא את כפיו, ואיך הניח לו רב החגנא, הלא הוא אמר שובלגן לא ישא את כפיו. מתרצת הגמורא הוהו – אותו כהן, ריש בעירו הוה – היו מרגלים בו בני עירו שהו ובלגן, וכבר לא היו מושכים להסתכל בו. פגיא נמי חבי, ובלון לא ישא את בפוי, ואם היה ריש בעירו מותה.

אפר רב יוחנן, סופא – שאינו רואה אפילו באחת פצעיו, לא יישא את בפוי, מפני מושתכלים בו. מקשה הגמורא: וקא מהוא כהן שהיה סומוא בעינו אחת, דתוחה בשקבותיה – שהיה דר בשכונתו הרבה יוחנן, דתוחה פריס ניריה, ואיך הניח לו רב יוחנן, מתרצת הגמורא: הוהו ריש בעירו דתוחה – פגיא נמי חבי, סופא באחת פצעיו לא יישא את בפוי, ואם היה ריש בעירו מותה.

שנינו במשנה: רב יוחנן אופר טו שחו זרוי צבעות לא יישא את בפוי, פגיא, אם רוב אנשי עיר טלאבן בקד וודיהם צבעות, מותר לשא את כפיו, כיון שבמי עירו מרגלים בקר, ואין מושתכלים בו.

משנה

המשנה מונה מנהיגים המיטילים חשור מינות על הנוהגים אותם: האופר איני יותר לפעי חטיפה בגברים אבויין, אף בגברים לבנים לא עיבור, וכן האופר בסנקל איני יותר לפני התיבה, אף יתקף לא עיבור. העושה תפלו – תפילין של ראש ענולה, סבגה היא להניחה, שמא תיכנס בראשה ואן יוצא בה ידי חותת המזווה של הנחתה תפילין. נתבה על פצחות, או שננתן את התפילה של דל פס (בקען ידו, תרי ו/or קפונות, שהח敏ים אינם מאמינים בדרשות חכמים, ומפרשים את הכתוב לאות על יזר' ריבנן עיניך' בפשוות. ציין לטמי התפילה בזיהב, ונתגה על בית אונקל' של – או שהניחה את התפילה של יד על בית יד של חלוקו ואף על פי שנתנה בוגר הקיבורו), גורי זה פוך החיצונים, שהולכים אחר דעתם ולא נזהרים בדברים שדרשו חכמים.

גמרא

הגמרא מבארת את שני הדרינס הראשונים: טאי טעמא שהאומר אני עbor בעבורים או בסנדלים אין עbor אף בלבנים וייחף, קיישין שפא טנית נורקה בו, כיון שדרך המינים היא להקפיד על דברים אלו.

שנינו במשנה: קעושה תפלו ענולה סבגה ואן בה מצות. שואלה הגמורא: ליפא פגיא לא רגנו רגנן – האם נאמר שנינו במשנה מה שנינו בבריתא, שתפllen צריבות להחות טרבעות תלבה לטשח טפיין. ואפר רבא, שהכוונה היא שעריך להיזהר מהפכן – בשתוור את התפילה נילא יתקלקל הריבווע במשיבת דות התפירה, וכן יש להיזהר באלבסן – שאלבסן הריבוע דיהה שיערו כרוחבו של הריבווע ועוד שני חמימות. דוחה הגמורא: אפר רב פפא, טנטינו דעכדא כי אטנו – משנתינו שאסורה תפילין עגולות, כוונתה לעגולות באגו שג תחתיתו עגולת ואין לו מושב שטוח, אך עדין יתכן שעגולות כעדשה בשורתה. והבריתא מחדרשת שעריך דוקא מרובעות.

משנה

המשנה מבארת שעריך האדם ליותר בתפילה ולשמור פוי משניות: האופר בתפילה

אם כן חבא נמי – גם כאן, לענין טעמו של הרבה שתיקנו כן למונע מorigiba, איקא נצוי אבויו ונצוי רבו – יש חשש שאבוי או רבו יבואו לריב ברצחותם לזכות בכיבודים אלו על שפע ובו' אבל איינו קורא בתורה.

שנינו במשנה: פזחן פורס על שפע ובו' אבל איינו קורא בתורה. שואלה הגמורא: בצא טריה עילא בר רב פנאגי, קפון פזחן פזחן שיקרא בתורה, האם דוקא גודל פעחה איתו קורא, או שלא חולקו חכמים בין גדול לקטן. משיבה הגמורא: אפר לך אבוי, ותיבצע לך ערומים – היה לך לשאל גודל פזחן יכול לקורא בתורה ערום לגמרי, אלא ערומים טאי טעמא לא – מדרוע פשוט לכך שאון ערום קורא, טשומ שהוא פוגם בקבוד הצبور, אם כן חבא נמי – גם כאן לענין פזחן פזחן, אין לו לקורא טשומ בקבוד הצבור.

שנינו במשנה: סופא פורס על שפע ובו', רבי יהודה אומר כל שלא ראה מאורת מימייו איינו פורס על שמען. תניא, אפריו לו חכמים לרבי יהודת, תרבה אפו – התובנו בדעתם לרוץ במעשה פזחנה שבנבייה שבנבי יהוזיאל (פאי), ולא ראו אותה טריבם, הרוי שישיכת ירידעה בלא ראייה, וכמו כן אדם זה אפשר למלודו, וידע מעלה האור אף שלא ראה מאורות מימייו, יוכל לברך עליהם. מבארת הגמורא: רבי יהודת סובר שיש הבדל ביניהם, כתם – במעשה מרכיבה באנקנתא רילבא פלא מילטה – בהבנת הלב תליו הדברה, וקא טפיין ונדע. אבל חבא פשומ תחאה הו – ברובת המאורות נתקנה על ההנאה מאורים ולא על עצם הירidea, וקא לית לי' לסומה חאנת.

ורבנן סוברים שאף סומו אית ליה חאנת מן המאורות, ובדרבי רבי יוזי, רטנא, אפר רב יוחנן, כל בפי תריבי פטערן – מותיגען לעמוד אל בונת טקרא זה האמור בתוכחה שבפרשתי כי הבא (טניסה כט) עליית טפיש באנקנתים באשר ימשש הדער באפליה, ומהותי למה נאמר באפליה / וכי קה אקפת ליה – מה הבדל יש לו לעור בין אפליה לאורה, הרוי הוא ממשש באור בבחושך. עד שכא פשומ לדי, שפעם אתה קיימי טהילך באישון (חשבתו) ליליה ואפליה, גראדי סופא שחיי טהילך בריך ואבוקה (לפליד) וולקת בריך, אפרתי לבני מאחר שאינך רואה אבוקה זו לטע לה, אפר לא, כל פון שאבוקה בקי' בני אדים רוזאין אויתו יטאלין אויתו פטרכני (מן קוץים). ומעשה זה הבני עיר בפירוט) וכן פקוצין וכן פטרכני, כי באור אף שאיתו רואה עדין יוביל עובי ריך להציגו. הרוי שאף סומו נהנה מהמאורות, ומפני כך סוברים חכמים שראו לברך עליהם.

משנה

בן שישי בקי' מוטין, לא יישא את בפוי לברך את העם. רבי יהודת אופר, אף כי שחו זרוי צבעות בקטים – צבע אודם, לא יישא את בפוי. וטעם שני אלה טפני שחשע טסקטבלין בו – מושכים להסתכל על ידיו בשעת הברכה.

גמרא

תנא, טוינ שאטרו שמחותם לא ישא הבון את כפיו, היינו כשהם נמצאים בפוי או בקי' וכן ברגלי, שאף בפוי או ברגלי ימשכו להסתכל, ומתוך קר יבואו להסתכל אף בידי. הגמרא מביאה מומים הפטולים את הבון לנשיאות כפוי: אפר רב היושע בן לוי, כהן שידי בזתקנות – מנומות בנקודות דקות לבנות, לא יישא את בפוי. פגיא נמי חבי, כהן שידי בזתקנות, לא ישא את בפוי, וכן אם הידי עקשות – כפופות, או עקשות – מעוקמות לעדרים, לא יישא את בפוי, מפני מושתכלין בו.

אפר רב אפס, ריפני (ובשינ) – כהן שהוא מאנסי חופה או בית שאן, לא יישא את בפוי, בין שהוא מגומגים בלשונם ואינם בולטים לבטאות את האותיות בתיקונים, כמו שיבואר בבריתא, בסמוך. פגיא נמי חבי, ולא אנסי בית ריפח, ולא אנסי טבעוני – שם מקומו. טפני שקורין לאלטן עיין ולעינן אלפין – שהוא מחליפים בקריאתם בין אות אלפין לאות עיין ופוגמים את תפילהם. הגמרא מביאה מעשה בענין שינוי הגיות האותיות: אפר לך רבי